

אָסוּר לְקַרְא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה. נֶא לְשׁוּמַר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיּוֹן

פניני עיני חמד

יזכר לנאור ע"י בית הכנסת שכונת עין חמד - אגודת ציון

ההצלחת ורפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ורחל ברכה בת פדילה דליה ומשפחתה

שַׁבַּת חוה"מ סְכוּת – פֶּנִינֵי הָאֲחָדוֹת

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה חגי פרזול וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה מאיר ישראל בן רחל ברכה - יראת שמים תומר בן רונית ציון ומאיר אברהם וב"מ משה ניסן בן חנה ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה עינת בת רחל ברכה שמעון בן זלפה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק דדש אורי דניאל בן איריס נועם בן איריס יוסף ליאור בן אפרת דליה רון בן איריס עידן בן רבקה עמית בן רבקה עובדיה בן נעמה אליהו ארז מזרחי וב"ב ישי בן ז'ילה גילה שגית בת רותי שמואל אימן בן אסתר זרי נטלי בת יונת אורן אברהם בן אסתר

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר רחיה בת סימי אילן בן ג'ולייט יוסף בן רחמה תמר בת דליה סימן בת אסתר אבישי בן יפה רון משה בן אסתר נחמה בת נאוה רינה בת רחל

זרע קודש בר קיימא

נועה בת ברכה סימן בת אסתר אילנה בת רחמה נתנאל בן מרים רחל שלי בת איילה

רפואה שלמה

הראש"ל צ'הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזרי בת טטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי אפרת דליה בת נעמה אורן בן אסתר יצחק שרה בת פנטוש שירה שילת בת אורלי יצחק בן לורה לאה ז'ילה גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אור בן סילגית יוספוב ברכה בת עכה- בריאות ואריכות ימים יהודה בן סעידה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה דב בן מזל אקבאל בת נושפארין חנה בת הדסה יפה בת שפיה יפה בת שרה - הצלחה תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל יעקב בן שרה מונאבאר אורה בת גוהר אליהו בן גוהר פנינה שרה בת אביבה מירה בת מונאבאר- נחת מכל יוצאי חלציהם דבורה דמתקרי מוג"דה בת מוהתרם- לידה קלה רחל בת זוהרה יוסף שלום בן נרגז שרה בת דולת נחום בן כיריה כל עם ישראל

"וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר כֶּפֶת תְּמָרִים וְעֵנָף עֵץ עֵבֶת וְעֵרְבֵי נַחַל וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם שִׁבְעַת יָמִים" (ויקרא כג,מ)

על פי זה יש להבין מדוע מסמלים ארבעת המינים את הניצחון בד"ן, שכן נטילת הלולב יחד עם שאר המינים מסמלת את אחדותם של ישראל, אשר בזכותם אמרו חז"ל: "וּיִדְעִין שְׁהֶקֶב"ה יַעֲשֶׂה לָהֶם נֶס". והדברים מתבארים נפלא מלשון המדרש "והן מכפרין אלו על אלו", שכן אחדותו של עם ישראל היא זו המזכה את כלל ישראל בכפרה, משום שעל ידי האחדות נידון כל העם כאחד, ממילא מובטח הוא שיצא זכאי בדיונו.

זוהי השמחה המיוחדת של חג הסוכות- אחדות העם המתבטאת בארבעת המינים כמו גם בשמחת בית השואבה ברוב עם ובמצוות "הקהל". רמז לדבר ניתן למצוא בדברי חז"ל, שמתוך העיסוק בהקרבת הקרבנות, לימוד התורה ושמחת בית השואבה היו ישראל מסתפקים בימי חג הסוכות בשינה מועטת ביותר כדברי הגמרא (סוכה נג.) "הוּוּ מִנְמַנְמִי אֲכַתְפֵּא דְהַדְדִי" - כלומר: נשענו אחד על כתפו של חברו ונמנמו ומצאו את מנוחתם האחד על כתפי חברו.

מדברים אלו למדים אנו על מהותה המיוחדת של השמחה בחג הסוכות ובארבעת המינים. ההיכללות עם הציבור וההתאחדות עם כל חלקי העם, היא הגורמת לשמחה, שמטבעה פותחת את הלבבות, ובכוחה ניתן לקרב רחוקים ולחבר את כל חלקי העם לאגודה אחת לעשות רצון אביהם שבשמים.

במדרש תנחומא: משל למה הדבר דומה- לשני בני אדם, שנכנסו לדין לפני המלך, ולא היה אדם יודע מה ביניהם אלא המלך בלבד. דן המלך אותן, ולא היו יודעים הבריות, מי נוצח לחברו. אמר המלך, כל מי שיוצא ובידו אגין [כידון] הוּוּ יודעין שהוא נוצח. כך ישראל ועכו"ם נכנסין לדין ביום הכיפורים ואין הבריות יודעין מי נצח, אמר הקב"ה, טלו לולביכם בידכם שידעו הכול שאתם זכיתם בדיון".

דברי חז"ל אלו שנטילת הלולב בחג הסוכות מסמלת את הניצחון בד"ן ימים הנוראים טעונים ביאור, כיצד זה מסמלת נטילת הלולב את הניצחון בד"ן? עוד יש להבין את דברי הכתוב "וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן פְּרִי עֵץ הָדָר וכו' - וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם שִׁבְעַת יָמִים" (ויקרא כג,מ), שמשמעותו שעצם נטילת ארבעת המינים מביאה לשמחה?

מבואר בחז"ל (רבה פ"ל אות יב): מה אתרוג זה - יש בו טעם ויש בו ריח, כך ישראל יש בהם בני אדם שיש בהם תורה ויש בהם מעשים טובים. מה התמרה [לולב] יש בו טעם ואין בו ריח, כך הם ישראל יש בהם תורה ואין בהם מעשים טובים. מה הדס יש בו ריח ואין בו טעם, כך ישראל - יש בהם שיש בהם מעשים טובים ואין בהם תורה. מה ערבה זו אין בה טעם ואין בה ריח, כך הם ישראל יש בהם בני אדם שאין בהם לא תורה ולא מעשים טובים. אמר הקב"ה, יוקשרו כולם אגודה אחת והן מכפרין אלו על אלו, ואם עשיתם כך- אותה שעה אני מתעלה.

**בברכת שבת שלום וחג שמח
הרב אליהו חיים פנחסי
רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון**

העלון מוקדש לרפואה שלמה
איידה חיה בת אסתר

זיווג הגון, פרנסה טובה ובריאות
איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה הי"ו

י"ז תשרי תשע"ב		15/10/2011	
חוה"מ סוכות			
הפטרה: "בוא גוג" - יחזקאל ל"ח			
ש. קיץ	כניסה	יציאה	ר"ת
ירושלים	16:32	17:46	18:23
ת. אביב	16:48	17:46	18:22
חיפה	16:38	17:45	18:21
ב. שבע	16:40	17:46	18:23

שואל ומשיב בהלכה – דפנות הספה

מה מותר להכין את דופן הסוכה? **שאלה:**

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת: **תשובה:**

דפנות הסוכה- מותר לעשותם מכל דבר העומד בפני רוח מצויה, אבל אין לעשותם מסדינים וכיו"ב, מאחר שהמחיצה מתנוודת ברוח מצויה. דפנות סוכה שנעשו באמצעות קנים רצופים ובין הקנים יש ריווח פחות מ-3 טפחים, נחשב הדבר כלבוד. דהיינו: שרואים כאילו הקנים צמודים ואין הפסק ביניהם. ודין זה בין שהקנים מונחים לאורך- ובין שהקנים מונחים לרוחב. לפיכך, סוכה, שנעשתה במרפסת סגורה מצידה ע"י מעקה ובין עמוד לעמוד מרחק פחות משלושה טפחים- הסוכה כשרה ואף אם פרס דינים או יריעות בסמוך למעקה- הסוכה כשרה, מכיוון שהדפנות הינם המעקה והסדינים אינם מעלים או מורידים מאומה.

שמחת תורה

לפני מספר שנים, בעצם יום שמחת תורה, סבב לו נציג בכיר של הקונסוליה האמריקנית ברחובות שכונת גאולה שבירושלים. לאחר שבמשך שבעת ימי חג הסוכות הוא התרשם עמוקות מן הסוכות, שצצו משום מקום בעשרות אלפי צורות וסגנונות ומאווירת החג שאופפת את הרחוב היהודי בשבוע זה, הוא ביקש לראות את ה"שמחה הגדולה", כפי שתיארה באוזניו, את חג שמחת תורה. "רוקדים בלי תופים, ללא חוצצרה, אורגן או כל כלי זמר אחר. שעות ארוכות מרקדים היהודים בחדווה ובעליזות", סיפרו לו. הוא, נכרי מבטן ומלידה, נשבה למשמע אוזניו, ורגליו הוליכוהו להיכל בית המדרש של ישיבת "חברון" בגאולה. מיועדנו הצטנף בפנינת האולם והביט במאות הרוקדים ובאנשים הרבים שהצטרפו אליהם. לפתע הוא הבחין כי אחדים מן הרוקדים במרכז המעגל אוחזים בידם חפץ גלילי מוארך ומחבקים אותו אל לבם, בעוד מעגלים של חוגגים סובבים אותם תוך שירה וריקודים.

"מה הם אוחזים בידיהם?" שאל הנציג האמריקני את מלווהו. "זה ספר תורה" ענה לו. למראה עיניו, שהתעגלו בתימהון, הסבירו לו, כי מדובר ביריעות קלף הגלולות והעטופות בבד קטיפה, עליהן כתובה התורה הקדושה, שניתנה למשה מסיני, ובה כל החוקים המסדירים את חיי האדם היהודי מרגע לידתו ועד יומו האחרון. מן הבוקר ועד הלילה, וחוזר חלילה. כל יהודי, כל היום, כל השנים.

הפעם תמה הנכרי תמיהה רבתי. "כל ימי חיי", אמר בפליאה, "לא ראיתי ולא שמעתי על דבר כזה. אנשים רוקדים עם ספר החוקים שלהם?! כבן תרבות אני מבין את הצורך בחוקים ובתקנות, שהשלטון כופה על נתיניו, מאחר שבלעדיהם אי אפשר לנהל מדינה. הכול מכירים בחשיבותם של החוקים - אך בלב פנימה, כל אזרח חש מידת מה של סלידה, של רתיעה מן החוקים המעיקים על חייו. וזה תמוה, הרי אין אומה המחבקת את ספר החוקים שלה, רוקדת עמו ואוהבת אותו. בעיני העולם כולו, ספר החוקים הוא דבר נצרך, אך הכול מתרחקים ממנו כמטחוי קשת, והנה, אתם היהודים שונים מכולם, אתם רוקדים עם ספר החוקים שלכם?! יש בכם משהו מיוחד ובלתי מובן".

זכות למוד התורה

באחת הערים בליטה נערכה פעם אספה למען הקמת בית-חולים יהודי, ובראש האספה עמד ה'חפץ-חיים'. מובן מאליו, שבין המשתתפים היו כמה וכמה גבירים, שכל אחד מהם התחייב בתרומה, אחד תרם מיטה - והיו כאלה שתרמו כמה מיטות. הרב כיבד מאוד את הגבירים, חייר אליהם והעריך את תרומותיהם, כמי שעושים חסד גדול בתרומתם. בין הבאים היו גם כמה תלמידי ישיבות, שאותם קיבל הצדיק בכבוד גדול מאוד, ודבר זה חרה מאוד לגבירים. "הייתכן? אנחנו נותנים כסף! הרבה מאוד כסף! וגם אותם מכבדים, אף יותר מאיתנו?!". היו ביניהם שעמדו ושאלו את הצדיק בעקיצה: "כמה מיטות תרמו בני הישיבות הללו?".

השיב להם מיד הרב: "מה אתם מדברים? כל אחד מהם נתן חמישים מיטות!". תמהו הללו ושאלו: "מה פירוש שנתנו חמישים מיטות? הלא זה סכום עצום! אנחנו, עם כל כספנו, לא נתנו אלא עשר מיטות לכל היותר. הייתכן שהם נתנו חמישים והם בני ישיבות עניים?". חזר ה'חפץ חיים' על תשובתו ואמר: "כן, כן, כל אחד מהם נתן חמישים מיטות, שלא יהיו. כל אחד מהם נתן - והם נתנו כך שיימנעו חמישים חולאים! הם תורמים את המיטות, שלא יהיו בבית-החולים! התורה היא מגנא ומצלא, תורתם תציל בעז"ה אנשים רבים ממחלות ומצרות!".

מנויים

לקבלת העלון חנם ב-email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זוג הגון, תורה
בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחסי
בטל' 054-7646633

הגאון רבי שלום דניאל יהודה הכהן זצ"ל: נולד בג'רבה בליל שבת קודש ב' באייר ה'תקצ"ה (1834), וביום המילה קראו אביו בשלושה שמות: **שלום, דניאל, יהודה**, שהם ראשי תיבות שם הקודש - **שד"י**. לצורך כלכלת ביתו, שלח במסחר ידו, כדרך רוב החכמים באותו זמן. ההצלחה האירה לו פנים, ועד מהרה הפך לעשיר מופלג ובעל קרקעות. מהונו הרב, פיזר תרומות נכבדות לצדקה וחסד. **במשך שנים רבות, החזיק מכספו שני תלמידי חכמים גדולים, שהיו לומדים על חשבונו יומם ולילה, והוא היה דואג לכל צרכיהם.**

מכיוון שעמד בניסיון העושר, ניסוהו מן השמים גם בניסיון העוני, ונהפך עליו הגלגל. עד כדי כך הגיעה עניותו, **שנותר לו חלוק אחד בלבד, וביום שהיו מכבסים אותו, היה מתעטף בטליתו בביתו, ואינו יוצא לרחובה של עיר.** אולם בגודל צדקותו, קיבל הכול באהבה וברך על הרעה, כשם שבירך על הטובה. עם כל זאת, גם בהיותו עני ואביון, היה דוחק עצמו ונותן צדקה לעניים. ולא זו בלבד, אלא **שהיה מכתת רגליו לגבות תרומות עבור אורחים ושד"רים.**

מפורסם היה הצדיק כבעל מופת, אשר רבים היו מתדפקים על דלתותיו, וברכותיו לא היו שבות ריקם. באמרי פיו, מחולל היה ניסים ונפלאות. בזכות תפילותיו ועתירותיו, **עקרות רבות נפקדו, וחולים רבים נתרפאו.**

עד שנת ה'תרנ"ב (1891), התגורר רבי שלום בג'רבא, ושימש כדרשן ושליח ציבור בבית כנסת "הכהנים". כך הרביץ תורה מספר שנים בעיר גאבס. בשנת ה'תרנ"ב (1891), בהיותו בן חמישים ושבע שנים, נוסדה עיירה חדשה בדרום תוניסיה בסמוך לג'רבא ושמה "זרזיס". רבי שלום נקרא לכהן בקדש כרב ומורה צדק בעיירה החדשה, והרביץ בה תורה במשך כשלושים שנה. בערוב ימיו, כשהוא זקן ושבע ימים, זכה רבי שלום לחונן את עפר ארץ הקודש. נפטר ב- ח"י בתשרי ה'תרפ"ו (1925). חי כ-91 שנים.

אביו: רבי משה הכהן זצ"ל. **אשתו:** הצדקת מרת תראפי (נכדתו של הגאון רבי יוסף הכהן זצ"ל ראב"ד ג'רבא).

רבותיו: אביו, ר' משה הכהן. הגאון המקובל ר' כליפה עידאן. אחיו, הגאון ר' דוד הכהן. **מספריו:** **יברכה ושלום יצדקה ושלום יחיים ושלום** - על מידות **יחפץ יקר** - ביאור מצוות התורה השייכות בזמן הזה **ינהר שלום** - על התורה **יברית שלום ושערי שלום** - קיצורי דינים בארבעת חלקי שולחן-ערוך.

ל ימיו השתוקק רבי שלום לעלות לארץ הקודש, ומורגל היה בפיו הפסוק - "שלח אורך ואמתך המה ינחוני יביאוני אל הר קדשך ואל משכנותיך". מתוך ערגה וכיסופים אלו, החליט בערוב ימיו, לשוב לציון ולחונן את עפרה. טלטולים רבים נקרו בדרכו, אך גם ניסים רבים נעשו עמו. לפני נסיעתו (בחודש סיון ה'תרפ"ד), נאסף המון רב ברחבה שליד ביתו בזרזיס, כדי לקבל מרבם האהוב והנערץ ברכת-פרידה. הסופר המוכשר ביותר, לא יצליח לתאר בקולמוסו את רגעי הפרידה של אנשי זרזיס מרבם המסור שהאציל במשך 33 שנה מהודו וזיוו על בני הקהילה והזריח להם חמה שלא בעונתה.

והנה בעת שמכונתו של הרב החלה להניע את גלגליה, פילחה לפתע את החלל זעקה חדה. **עקב הצפיפות הנוראה שהייתה במקום, נפל תחת גלגלי המכונת נער קטן בשם "חיותה ברום" והוא נדרס!** כל הנוכחים שהיו במקום, נחרדו עד עמקי נשמתם. הביטו על הנער והנה הוא מת. השמחה נהפכה לאבל והמחול לתוגה. אמו של הילד שנכחה במקום, התחזקה ברוחה, וקראה אל הסובבים: **"הסו, אל תודיעו לרב, שלא יצטער ויפרד ממנו בעגמימות! ה' נתן וה' לקח, יהי שם ה' מבורך!"**.

אך הרעש והמהומה הגיעו לאוזני רבי שלום, ובריר את סיבת ההמולה. מששמע את אשר ארע, ירד תיכף ומיד מן המכונת, וניגש לגופת הנער. נשא את הנער, הניח ידיו על ראשו מספר דקות וברכו. לאחר מכן פנה להוריו ואמר להם: **"אל דאגה, בנכם חי ולא מת"**. ואכן, לפליאת כל הנוכחים, אחר רגעים מספר התאושש הילד וקם על רגליו, כאילו לא ארע דבר. מאז כינו אנשי העיירה את הילד בשם **"בו עמרין"**, דהיינו: **אדם שחי פעמיים**. כאשר גדל הילד והתבגר, עלה ארצה, ומיד נסע לציונו הקדוש של רבי שלום בטבריה. **בראותו כי על הקבר ניצבת מצבה פשוטה, גמלה החלטה בליבו לבנות במקומה מצבה מפוארת, כהכרת טובה על הצלת חייו.** פנה אפוא לאדם המופקד על בניית המצבות, ונתן לו דמי-קדימה עבור בניית מצבה מהודרת. למחרת, חזר האיש לבונה המצבות, כדי לשלם לו את יתרת הסכום, ומה מאוד התפלא, כשאמר לו הלה **"אל תוסיף לי אף לא פרוטה אחת!"**.

"מדוע?" תמה האיש "הלא שילמתי לך רק חלק קטן מן הסכום?". "אמש בלילה", השיבו בונה המצבות, **"והנה בחלומי בא אליי רב גדול, הדור פנים וגלימתו על כתפיו, ויאמר לי כדברים האלה: 'דע לך, כי אדם זה, שהזמין אצלך את המצבה שעל קברי, נחשב לבני, שכן בזמנו פרחו ממנו נשמתו, ואני בירכתיו, והתעורר לחיים. לכן עליך להסתפק בסכום הכסף, שנתן לך כדמי-קדימה, ואל תדרוש ממנו כסף נוסף!'** ואכן, בבית-העלמין העתיק בטבריה, מתנוססת היום מצבה גדולה ומכובדת על קבר רבי שלום. נציין, כי אותו אדם שבזכות רבי שלום קם לתחייה, זכה לאריכות ימים, וחי תשעים ואחת שנים, כמניין שנותיו של רבי שלום.

את כוחו הגדול של רבי שלום, ידעו הערבים לא רק מברכותיו, אלא גם מהקפדותיו, ולכן נזהרו לכבדו בכל הכבוד הראוי. העידו ערביי זרזיס, כי **מוסלמי רשע אחד דחף בידו את רבי שלום, ומני אז נהפכה ידו כאבן נוקשה, ולא יכול היה להזיזה.** רק לאחר שביקש את סליחתו של הרב, שבה ידו אל חיקה כבראשונה.

להלן סיפור מופלא מאת בעלת המעשה המלמד אותנו כי **מוויתור לא מפסידים לעולם**, ועל אף שלעיתים נראה ברגע הראשון, כי הדבר 'נתפס' בעיני הזולת כחולשה, בסיכומו של דבר, לטווח הרחוק ניכר בעליל כי עצם הויתור הוא הרווח הגדול ביותר. ולהלן הסיפור מפי בעלת המעשה: "לפני שהתארסתי רציתי לגשת לרבנית קניבסקי שתחי' ולבקש ברכה לזכות בזיווג הגון". את מעמדה של הרבנית קניבסקי שתחי' מבני ברק אין צורך להציג. די בכך, אם נציין שהיא רעייתו של הגאון רבי חיים קניבסקי שליט"א (אביו, מרן "קהילות יעקב", הגאון ר' יעקב ישראל, הסטייפלר זצ"ל ואחיין של החזון אי"ש זצ"ל) ובתו של הגאון רבי יוסף שלום אלישיב שליט"א.

"הזמן שלי לביצוע המשימה היה מוגבל. התגוררתי בעיר רחוקה מבני ברק משך כשעה-וחצי נסיעה. עבדתי בבני-ברק בין השעות 13:00 בצהריים עד 18:00 בערב. כדי להספיק להתברך הייתי חייבת לתכנן את עצמי היטב (רבות הפונות אל הרבנית זמן ההמתנה בד"כ ארוך מאוד). באחד הימים החלטתי להגיע למקום מוקדם, כדי שעד השעה 13:00 אוכל כבר להגיע למקום העבודה. רשמתי את שמי ברשימה והמתנתי. על פי רוב כל אחת מהנכנסות שוהות דקות ארוכות. כל אחת עם 'חבילה' שלה. הזמן חלף ועבר והנה נכנסה האישה שהייתה לפני בתור. התכוננתי כבר להיכנס אך לפתע 'צצו' שתי נשים, אשר טענו: '**אנחנו ברשימה. רק יצאנו לכמה סידורים**'. הן נכנסו לפניי, וכעבור כחצי שעה נוספת הגיע תורי. ולפתע אשה נוספת נכנסה וטענה בתוקף: '**אני רשומה פה שישית. רק יצאתי למספר דקות**' (אגב, התור אחז אז במספר 150!)."

'האם אתווכח איתה' - הרהרתי לעצמי - 'מי יודע מאיזו צרה היא סובלת. אולי אחד מילדיה חולה, אולי בעלה... ה' ישמור! האם חסרות צרות? אני בסך הכול באתי לבקש ברכה שגרתית לזיווג הגון. בחסדי השם אינני סובלת מכלום! ויתרתי. אולם מיד אחריה צצו נשים נוספות: '**אני ברשימה מספר 9 ואני מספר 20**' (למרות שברשימת התורים היה רשום שמי שמאחרת לתורה עליה להמתין 2 תורים נוספים). בלבי אני חושבת, שבטח כל אחת סוחבת על לבה 'חבילה' יותר כבדה ממני!"

"כאשר הראו מחוגי השעון, שהשעה 13:00 מתקרבת, הבנתי, שעליי להיפרד מהבית הגדול והקדוש. נאלצתי לברך את עצמי ומלמלתי 'זכות מצוות הוויתור תעמוד בעדי לזכות בזיווג הגון'. בהזדמנות נוספת החלטתי לנסות שוב את מזלי, והפעם אחרי העבודה. הצטרפה אלי חברה מבוגרת שהמתינה לזיווג הרבה זמן. הגענו לבית ברחוב רשב"ם אחרי השעה 18:00 בערב, והתור שלי הגיע בסביבות 11 בלילה! אמרתי לחברה שתיכנס ראשונה, מכיוון שהמקרה שלה הרבה יותר דחוף משלי (מלבד ברכה לזיווג דחוף היה לה עניין נוסף לשפוך עליו את הלב)."

"בדיוק כאשר יצאה חברתי החוצה, יצאה גם הרבנית והכריזה: 'הרב מרשה לי לקבל נשים רק עד השעה 23:30. היא ביקשה מכולן להיכנס ולתמצת בקצרה את עניינן. למרות זאת היה ברור שלא כולן יספיקו להיכנס... **החלטתי שוב לוותר**, כאשר המחשבה שבטח כל אחת נושאת עימה מצוקה גדולה משלי לא עוזבת אותי."

"בהמשך חזר על עצמו המקרה פעם נוספת! איחלתי לעצמי פעם נוספת 'שזכות המצווה תעמוד בעדי' ובעצם השלמתי עם המציאות. בהזדמנות הגעתי למקום שוב. זה היה ביום שלא עבדתי ולא הייתי לחוצה בזמן כלל וכלל. כאשר הגיע תורי - נאלצה הרבנית לצאת לתפילת מנחה ב'לדרמן'. היא הזמינה את כל הממתינות להצטרף לתפילה. עם תום התפילה הגיעה למקום קבוצת נערות מחו"ל - אשר כל אחת מהן הייתה זקוקה לברכה מיוחדת ולתצלום גם כן."

"הצפיפות הייתה רבה ואיך שהוא פילסתי לעצמי דרך וביקשתי לזכות בזיווג הגון. יחד איתי נשמעו קולות נוספים מנשים שביקשו כל אחת דבר אחר... הרבנית בירכה את כל הממתינות במין ברכה כללית- ושוב נאלצתי לוותר. **בסופו של דבר אכן מצאתי את זיווגי ההגון. הרבה מעל ומעבר למה שציפיתי, הן בתורה הן ביראה והן במידות** - אך לא רק את זה רציתי לספר כאן."

"החתונה שלנו התקיימה בבני ברק וביום החופה רציתי להיכנס ולהתברך מהרבנית שתחי' (כלות נכנסות ללא תור). אך למעשה, העניינים התעכבו והדבר לא התאפשר לי- ושוב ויתרתי. למרבה ההפתעה, באולם הסמוך לאולם שבו נישאתי התקיימה שמחת בר-מצווה לנכדו של הגר"ח קניבסקי שליט"א. אמי רצתה, שאכנס לאולם השני כדי להתברך מפי הרבנית קניבסקי, אך היא התפללה למשמע הרעיון: '**מה פתאום שכלה תבוא אליי? אני אבוא אליה!**' וכך זכיתי לריקוד עם הרבנית קניבסקי שתחי' ביום נישואי."

לאחר מכן בירכה אותי לזכות בתינוק 'בשנה הבאה בעז"ה תחבקי בן' - ברכה שכבר התקיימה!

"סיומו המושלם של הסיפור התרחש כעבור תקופה. אמי הגיעה בהזדמנות לבית הרבנית. **מחוץ לבית הבחינה בוויכוח ערני ונרגש בקשר לתור, אשר אילץ את הרבנית לצאת החוצה כדי להרגיע את הרוחות**. אמי ביקשה מהרבנית את רשות הדיבור וסיפרה באוזני כולן את הסיפור, מתוך רצון להמחיש בפני הממתינות, שמוויתור על תור לא מפסידים לעולם!"

הרב מנחם בצרי בן ויקטוריה זצ"ל
משה כרמלי בן נעימה ז"ל
גאולה בת טובה ע"ה
חנניה ז"ל בן יעקב ויהודית הי"ו
אורי בן מרים ז"ל
דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל
חנה בת לאה ע"ה
יצחק ששון בן אסתר ז"ל
שרה בת מלכה ע"ה

הרב אטון שבתי בן אסתיא זצ"ל
יעקב בן סלימה ז"ל
אביבה בת איירן ע"ה
אברהם בן יונה ז"ל
אביחי בן אסתר ז"ל
אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל
דני בן אסתר ז"ל
יוסף מרדכי בן רחל ז"ל
שני בת אסתר ע"ה
כל נשמות עם ישראל

הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל
מאיר מורד בן שושנה ז"ל
שמואל בן רבקה ז"ל
משה בן רוזה ז"ל
אינס בת מאירה ע"ה
נעימה בת גורג'יה ע"ה
דהן מסעוד בן יקוט ז"ל
אסתר בת נעמי ע"ה
חי זידי בן קלרה ז"ל
הרב חנן פורת בן שלומית זצ"ל

הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל
הרב מרדכי אליהו בן מזל זצ"ל
עמרם בן חנה ז"ל
נעמי בת כותן ע"ה
מרים בת בלה ע"ה
צדיק חכם בן חזלה ז"ל
אודיה ע"ה בת יפה שתח'
יונה בן סעדה ז"ל
חיה רבקה בת מרים ע"ה
שלמה בן פרחיה ז"ל